

[Undervisningsministeren.]

kan bebrejde mig, at jeg ved nogen Lejlighed har udtalt mig, som om jeg havde misforstaaet. Jeg mener ligesom det ærede Medlem, at Rigsdagen staaer og maa staa ganske frit, naar den Sag en Gang kommer til Behandling her. Det er udtalt ogsaa af Ministeriet, at der ikke ved, at man gav Tilladelse til denne Ordning af Undervisningen i Filosofi derovre, maatte være foregrebet noget som helst angaaende et fremtidigt Universitet eller dets mulige Beliggenhed.

Det ærede Medlem Hr. Vesterager talte om det danske Hus i Paris. Jeg vil dertil sige, at Forslaget derom var jeg da i Grunden nødt til at fremsætte i Aar, uanset hvordan jeg i øvrigt selv saa paa denne Sag, thi det var i Fjor tiltraadt af alle Partier, at naar der ad privat Vej kunde skaffes saa og saa stort et Beløb til Veje, saa vilde Staten træde til med de 200 000 Kr., og det er sket, det Beløb er skaffet til Veje fra privat Side. For øvrigt vil jeg her nøjes med at sige, at jeg mener, det er et Omraade, hvor vi meget vanskeligt kunde holde os tilbage, naar saa mange andre Lande optraadte der og gav deres Bidrag.

Elna Munch: Jeg vil blot sige i Anledning af den højtærede Undervisningsministers Svar til mig, at naar jeg har rejst Spørgsmaalet, er det, fordi vi skal stemme om en Bevilling, som jo er baseret paa, at de paagældende Ejendomme bliver revet ned og der opføres en ny Bygning. Derfor har jeg ment, at jeg var berettiget til at spørge, thi hvis Nybygningen vil komme til i høj Grad at overskride det stipulerede Beløb, mener jeg ikke, den vil blive til Virkelighed. Jeg synes derfor, det var naturligt at høre noget om denne Sag, før man stemmer om en Bevilling, der er grundet paa Opførelsen af den nye Bygning.

Formanden: Det drejer sig om en Bevilling paa 210 Kr. til en Portner; jeg kan ikke se, det berører dette Spørgsmaal.

Bindsløv: Det ærede Medlem Hr. Andreasen mente, at det Forslag, som jeg her har været med til at stille, burde nedstemmes, bl. a. med den Begrundelse, at man vilde vente med alle Ændringsforslag, hvorom der kunde være principiel Uenighed, til tredje Behandling. Hertil vil jeg gerne sige, at det er ganske ugørligt at vente med et Forslag som dette til tredje Behandling, da Finessen, om jeg saa maa sige, ved Forslaget just er, at det efter vor Mening kun

kan fremsættes ved anden Behandling, eftersom det ikke er vor Tanke, at disse Bevillinger endeligt skulde bortfalde ved Finanslovens Vedtagelse.

Der har været rejst Tvivl om, at det overhovedet var muligt at vedtage et Forslag som det, vi har stillet, ud fra den Begrundelse, at det bl. a. vilde medføre, at det, som kaldes de livsvarige Understøttelser, vilde falde bort. Jeg kan ikke se rettere end, at det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt har fuldstændig Ret i sin Betragtning, at de faste aarlige Understøttelser ikke kan siges at være livsvarige. Paa det paagældende Sted i Finanslovforslaget skelnes der mellem 3 Poster, der staaer lige ned under hinanden: 1) livsvarige Hædersgaver, 2) faste aarlige Undersøttelser, 3) 3-aarlige Understøttelser. Efter disse Betegnelser maa man have Lov at gaa ud fra, at for saa vidt de faste aarlige Understøttelser skulde være livsvarige, maatte det være blevet fremhævet i Betegnelsen, for hvis der ingen Forskel skulde være, vilde det være meningsløst paa det ene Sted at bruge Ordet livsvarig og ikke bruge det paa det andet Sted.

Men selv om man kunde give den anførte Betragtning Ret, maa man dog have Lov til at rejse det Spørgsmaal, om det er saaledes, at Rigsdagen ikke staaer frit overfor Bevillinger, som er paa Finanslovforslaget. Det maa dog være saaledes, at den ene Rigsdag ikke i Realiteten kan binde den følgende Rigsdag. Enhver Rigsdag maa dog staa frit, suveræn overfor de enkelte Forslag paa Finanslovforslaget. Og som Følge deraf synes jeg, at den rejste Indvending hverken i den ene eller anden Henseende har nogen som helst Værdi.

Endelig maa jeg dog have Lov til at sige, at jeg for mit Vedkommende, der ikke ønsker, at disse Bevillinger skal falde bort, men kun, at de skal uddeles efter andre Regler, netop i mit første Indlæg præciserede, at hvis dette Forslag blev vedtaget og den højtærede Undervisningsminister ikke mellem anden og tredje Behandling fremsatte et nyt Forslag, erkendte jeg min Pligt som Medforslagsstiller til at søge et Ændringsforslag fremsat til tredje Behandling, der igen kunde placere disse Forfattere paa Finansloven.

Jeg vil gerne takke den højtærede Undervisningsminister for det Svar, han her gav. Thi selv om det ikke var aldeles imødekommende og jo navnlig ikke kunde give Motiveringen for Forslaget Ret helt og fuldt, konstaterede jeg med Glæde, at den højtærede Minister gentog det Løfte, han